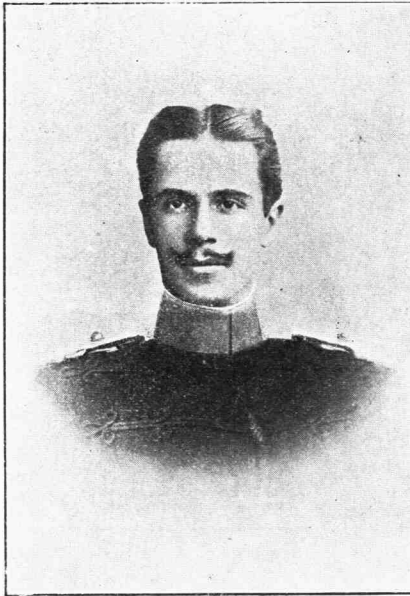

ΕΙΣ τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὴν στέφουν τῆς εὐτυχίας οἱ θαλλοί, ἐν μέσῳ τῆς τρυφεροτέρας στοργῆς καὶ τῶν ζωηροτέρων ἐλπίδων, μόλις ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ξένης, σφριγηλῶς τῆς Πατρίδος ἠπλιτής, ὁ Κωνσταντῖνος Μ. Ἀλμεΐδας ἐξεψύχησε . . .

ᾧ, ὁ θάνατος πόσω ἐκλεκτικὸς εἶνε ἐνίοτε ! . . .

Κατὰ προτίμησιν αἰχμαλωτίζει τὰς παρθениκωτέρας ψυχάς, ἀρπάζει τὰς εὐγενεστέρας ὑπάρξεις. Καὶ ἐστέρησε τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωσίαν ἐνὸς ἐγκαλλωπίσματος, τὸν στρατὸν μιᾶς χρηστοτάτης ἐλπίδος, τὸν εὐγενῆ οἶκον τοῦ Ἀλμεΐδα προσφιλεστάτου μέλους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΜΕΪΔΑΣ

(Ἀπέθανεν ἐν Ν. Φαλήρω τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1897).

Πόσοι πόθοι ἐγκάρδιοι καὶ πόσα ἄβρα ὄνειρα τὸν συνώδεον ἐννεαετῆ μόλις, ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν καὶ μεταβαίνοντα εἰς Γερμανίαν χάριν στρατιωτικῶν σπουδῶν.

Ἐν Βερολίνῳ ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος ἀπέσχε πάσης θαμβούσης συνήθως τοὺς νέους διασκεδάσεως, καταταχθεὶς ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν παρασκευαστικὴν τῶν ἀξιωματικῶν σχολῆν ἐν Ποτσδάμη. Ἡ φιλομάθειά του ὑπῆρξε μοναδική, δι' ἣν καὶ πρῶτος ἐξῆλθε τῆς σχολῆς, καταταχθεὶς εὐθὺς μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Lichterfeld Cadettencorps, ἐξ ἧς καὶ πάλιν πρῶτος ἀπεφοίτησε, συμπληρώσας τὰς ἀρίστας αὐτοῦ σπουδᾶς εἰς τὴν Selecta, ἐξ ἧς καὶ ἐξῆλθε πρωτεύσας μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Γερμανικὸς στρατὸς ἐδέχθη τὰς πρώτας ὑπηρεσίας τοῦ Κωνστ. Ἀλμεΐδα, ὅστις ὑπηρετήσεν ἐπ' ὀλίγον εἰς

τὸ 13^{ον} σύνταγμα τῶν Οὐλάνων, ἔνθα καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε προϋπηρετήσῃ.

Τότε ἀκριβῶς ἐκρήγνυται ἐν Ἑλλάδι ὁ πόλεμος. Αἱ πρῶται συνεκπυρσοκροτήσεις τῶν τηλεβόλων, νομίζει τις, ὅτι φθάνουν μέχρι τοῦ φιλοπάτριδος νέου. Αἱ μάχαι ἐπὶ τῶν Θεσσαλικῶν συνόρων, ἀναφλέγουν τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματά του καὶ τὸν ὀδηγοῦν, σφριγηλὸν καὶ ἀκμαῖον, εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, τὰ πεδία, ἅτινα ἠγίαζον διὰ τοῦ αἱματός των οἱ ἀγωνιζόμενοι τότε ἀδελφοὶ του, καὶ ἅτινα ἐν τούτοις εἶμαρτο ἀργότερον νὰ πατήσῃ ἡ ἔθνηρική πτέρνα!

Ὁ νέος Ἀλμεΐδας ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ εὐρὺ μέλλον, ὅπερ τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ Γερμανικῷ στρατῷ καὶ κατέρχεται ἐν Ἑλλάδι, φέρων πλήρη τὰ ἐφόδια ἐντίμου, εἰλικρινούς, εὐπαιδεύτου ἀξιωματικοῦ.

Ἦρχετο εἰς τὴν γῆν τῶν νεανικῶν ὀνείρων, μὲ ὄλον τὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν τῷ ἐνέπνεεν εὐκλεῆς παρελθὸν καὶ εὐελπί μέλλον. Ἦρχετο ἐδῶ, νὰ ὀσφρανθῇ τὴν πυρίτιδα, ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, νὰ δονήσῃ τὸ ξίφος, νὰ ἀγωνισθῇ . . .

Ἄλλ' ἡ τύχη δὲν τὸ ἠθέλησε. Ἦλθε μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπάτησε τέλος τὸ Ἑλλ. ἔδαφος, καὶ κατετάχθη ὡς ἀνθυπίλαρχος, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅταν ἀνελάμβανεν ὑπηρεσίαν, ἡ ἀναχωρῆ ὑπεγράφετο ἐν τῇ οὐδετέρᾳ ζώνῃ.

Ἄλλ' ὅτι δὲν ἔπραξεν ἐκεῖ ἡ μοῖρα, τὸ ἐτελείωσεν ἀδόξως ὁ θάνατος.

Μεταβάς ὁ Ἀλμείδης εἰς τὸ στρατόπεδον, προσεβλήθη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὅστις μετὰ βραγῶν χρόνον τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον, εἰς τὰ βῆθη τοῦ ὁποίου κατῆλθε μὲ ἐν ὄνειρον ἀνεκπλήρωτον καὶ μὲ τὴν χαρὰν, ἣτις τὸν ἐνεψύχωσε, μόλις εἶδε ὅτι θὰ εἰσέφερεν εἰς τὴν Πατρίδα τὰς ὑπηρεσίας του.

Εἶνε θλιβερὰ ἡ στιγμή καθ' ἣν νεότης τόσον θερμουργὸς νεκροῦται, ἀλλ' εἶνε θλιβερωτέρα ἡ στιγμή αὐτή, ὅταν τοὺς τελευταίους παλμούς τῆς ζωῆς, τὰ τελευταῖα ρόδα τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας σκεπάζει ἡ πρόωρος ἀπογοήτευσις ἀτυχημάτων Ἑθνικῶν.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἀλμείδης ὑπῆρξε θῦμα τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, παρ' ἣ ἡ πατρικὴ αὐτοῦ οἰκογένεια περιβλεπτον κατέχει θέσιν, δὲν ἐθροήγησε μόνον ἐν αὐτῷ τὴν νεότητά του, τὴν μόρφωσίν του, τὴν ἀγαθότητά του, ἀλλὰ καὶ ἕνα φιλόπατριν καὶ ἔντιμον στρατιώτην, κατελθόντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτῆς! . . .

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ γτύπος τῆς καρδιάς, τὸ μαῦρό μου τὸ δάκρυ,
Δὲν μ' ἀφίνουν ἤσυγον ν' ἀναπαυθῶ σὲ μί' ἄκρη,
Γιατὶ δὲν λησμονῶ
Ἐκείνην ποῦ πονῶ.

Δ. ΑΡΓ. Δ.

ΜΠΕΤΤΙΝΑΙ Κ. ΠΑΠΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Τὸ γένος Φραβασίλη)

Κι' ἄν κλαῖνε μάτια καὶ καρδιῆς
Τὴν ἐδική σου Μοῖρα,
Τῆς ἀστερόφωτες βραδιῆς
Τὴν τραγουδοῦ ἢ Λύρα.

✱

Καὶ τὴν ἀκοῦνε τὰ πουλιά
Ποῦ ξευκτοῦν στὰ δάση
Καὶ μὲ τὴν ἴδια σου λαλιά
Γλυκοξυπνοῦν τὴν πλάση.

✱

Εἶδαι νεκρή· μὰ ζωντανή,
Τοὺς ἦχους ἀναστáινεις,
Στὴ Λύρα τὴν παντοτεινή,
Ψυχὴ τῆς Πεθαμμένης!

(Δεκέμβριος 1897)

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

